

כעהיד"ד"

להתעורר בעצם המשחק בין המתמודדים השונים וכפי שהדגשתי קודם, אפשר היה לעוזר את הקידמה הטכנולוגית, אך ורק להעניק משקל לנושאים שהם בתחום האנטרס הלאומי. את זאת אפשר לעשות באמצעות הקזאת משאבים ותמייהה בהפקות בעלות ערך תרבותי וŹבון לאומי.

לדעתו, אין להילחם גם במגנון התרבותיות של עדות שנות בקבנו. להיפך, צריך לרחותו אוטן למאין הלאומי, שרי בוספו של דבר היישות שלנו מרכיבת מאותן תרבותיות שנות ו מגנות.

בסך הכל זו עיטה סבוכה וקשה לפתרון, ובכל זאת, אני מאמין כי אם יימצא המשאים הון המתחשבים והן ה้อมרים, יוכל להתמודד עמה בהצלחה.

מאריך עמיות
רמת גן

קייבלתו את הגילין המזוהה של "קשר" המוקדש לנושא "תרבות גבולה ותרבות גומכה".
 מצאתי טענין ונכללים בו מגוון עשיר ומקורו של מאמרם. אני מבקש להזכיר על איכוחו של גילין זה, על בדורותם של מובית מאמרי המשובחים, ועל עצם התהילה לחקידש לנושא זה גילין מזוהה.
 אני משוכנע כיربים מעמיטי יכולו להיעזר בו לצורכי הוראה ומחקר. כידוע, אנו לא משופעים במקורות רבים בעברית וgilin "קשר" האחזר מלהות כלל ספק תרומה נכבדת לספרות בתחום עתקשורת ישראל.

פרופ' גבי ויימן
התוג לתקשורת
אוניברסיטת חיפה

הנגישות מקריתת תלק נזכיר מהחוברת "קשר" האחרונה בדרביי ברכבת המפרינסטון לפיטסבורג, כמה מהמאמרים ממש מתקיים, כמו מלוחמת העתוונים מוראשית המאה בפלשתינה ובניין ירושה, או תולדות "הרומן העיר". הם כתובים ליטיבר ומוניניים למחות דעת קדמת מוקדמת של "ארכאיות". הפרסום ראוי לתוכריה והכרה רחבה יותר ייתכן שכך לא לחשב על הפורטם. בוצרתו החיצונית דומה "קשר" יותר לדגם של דו"ח מבקר או אינפורמציה אוניברסיטאית. האם כך נוראים שאור כתבי העת? אמנם הוא נוכח מaad לקיראה בשל הדפוס והגניות. בכעיקו הוא נראה לי מקרה של אצלחה לאופו של עגנון ומכבד את כל מי ששמו וקשר בו באזק או שלא באזק...

פרופ' משה שוקר
החוג לסוציולוגיה ולאנתרופולוגיה
אוניברסיטת תל אביב

גילין 26 של "קשר", העוסק בדיילה של "תרבות גבואה" מול "תרבות נומבה" בעולם התקשרות, הוא מעניין במיוחד. היות ואנו מעורב בנושא הלוויין הישראלי ("עמוס", DBS וכו'), והשאלה המרכזית היא: האם מלחמת גוג ומגוג בין הכהבים ל-DBS ווכו, וזרישת המרניות או לשונת את "העם" לרומה יותר גבואה? זו בעיה אמיתית. מהדעתך, אין כל סיכוי לעוזר את התקומות הטכנולוגיות (מהפכת התקשרות, לדעתך, עדרין בחיתוליה) ומайдך, אסור לתרים ידיים לחלוין ולהיסחף להדררוות.

נושא זה הוא בעצם תחת סעיף בעניין הרבה יותר גדול ומשמעותי: מה צריכה להיות המדינה הכלכלית של המדרינה? האם ("הפרטה") היא מלת הקוד הטוטלי, אשר צריכה להזכיר לנו אתן? או שמא צריך שתיה גם מידה של אכונה מרכזית.

תקפיך המדרינה הוא לא רק עוצמה אט בוגותה "מגרש המשתקים" ולאפשר במוגרת גבולות אלה משחק חופשי. אחרות נהיה עדים לשחיקתו של האדם. אל לנו לשכוח כי מדינת ישראל שורדת בראש וראשונה בגלל האיכות וללא ברגע ההפוך. אין לנו שום יכולת להתמודד עם שכניםינו, מוסדרית. אני מאמין שנותן למצוא את שビル הזהב בין שתי קרני הדיילה הזה, וזה לא פשוט וזה קשה, אבל יש להתמודד עם הבעיה.

הקוות
ה יו ת
ו ק ש ת

המבקשים לעמד על הקשר בין תרבות לתקשות.
משמעותו כי הגיליות הבאים של "קשר" יקרושו לשתי קבוצות הנוניות
לעתים קרובות גם בין כתבי האוניברסיטה: סטודנטים ונשים.

ד"ר דיאנה ליצאטו
התוג לסוציאולוגיה ואנתרופולוגיה
בית הספר לחינוך
אוניברסיטת תל אביב

אני מוצא עניין רב בקירת "קשר" - כתוב עת חשוב ושובה עז זה.
עדכו של כתוב עת זה הוא ממש היסטורי. הוא מתעד בצהרה נאמנה ומודיקת
אביי דרך של תרבות יהודית שללא ציון היי ירודות במורצת החון לתהום
הנשיה. בכך, בין היתר, חשיבותו של כתוב עת מיוחד בmeno זה.

פרופ' יעקב רותם
עורך ראשי, "הרפואה"
עטן הסתדרות הרפואית בישראל

מבקש אני להזכיר על חוברת "קשר" האתורונה העוסקת ביד אמונה בסוגיה
"תרבות גבורה" - "תרבות נמוכה" - דילמת התקשות. "מה מה נפשך" זה הוא
נחלת כולנו ומוני קוראי בה אני נפגש עם עצמי - והוא מפגש מרני ומרענן
באמפליטודה ארוכה מאוד, מבורע עמוק ועד גבויים גבויים.

פרופ' יוסף בר-אל
אוניברסיטת בר אילן

קראתי בשקיקה את הגליון האחרון של "קשר" (מספר 26). יותר מכל בכך
ללביו המאמרים של ד"ר עוזי אליעזר על המאבק בשנות ה-20 על עיזוב דמותה
של העוניות המקומית ושל ד"ר דן אלמנגר על השירים האקוטאיליס של נתן
אלטרמן. "תכן שהדבר נובע מכך שהנושאים היו יותר מוכרים לי".

ד"ר אמנון גולדנברג, עורך
ש. הורוביץ ושות'

בעניין רב קראתי את שני הגליונות האחרונים של "קשר".
המגמה האינטדריסציפילינרית של כתוב העת מאפשרת לעקב אחר
התרחשויות והפתחויות חברתיות, כך שהشيخ על תקשורת (המעגנון בפני
עצמם) מתרחב גם לשיח על תרבות יהודית וישראלית בכלכל. מכאן שכטב העת
גנו בעל עניין לכל אדם העוסק בחקר החברה היהודית והישראלית מפרשקייה
של מדעי החברה, המתכונת לנוכח שאלת הקידשת הגילונית לנשאים ספציפיים
נראית לי מוצלחת, שכן היא מאפשרת ראייה מקיפה ורב ממדית של הסוגיות
הגדומות.

בין היתר, אני סבורה כי כתוב העת מלא תפוקד ביקורת משמעתי
בחשיפת השית הוכתני העומד מאחורי "אמתות" ואידאולוגיות (מיותר לציין
שהדבר נכון במיוחד לגבי פרשיות אשר הponce לאקטואליות לאחרונה).
חשוב לי להציג כי המאמרים מנוסחים בשפה געימה לקריאה, תוך הימנענות
מו"רגן פוטס מודרניסטי מיותר, הוחף לעיתים את קריאת האספרות המקסועית
למייגענות ובלתי נגישה לסטודנטים, ובכך מוציא אותם מהשיה האקדמי. בהקשר
זה, ראיי לאכין כי בקרוב סופרנים למדעי ההתנהגות וכרכרת לאחרונה מגמה
חולכת וגוברת לבחון תופעות שונות באמצעות ניתוח תוכן של כתבות עתונאות
ולולזיניות. מכאן, שכטב העת עשוי להוות את מקורות החשיבות לסטודנטים